

Sygn. akt V W 294/19

(poprzednia sygn. akt XI W 2582/18)

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 października 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie V Wydział Karny Sekcja ds. wykroczeń w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Aleksandra Smyk

Protokolant Karolina Kowalczyk

w obecności oskarżyciela – nie stawił się, zawiadomiony wokandą

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 02 października 2019 roku

sprawy R. B.

urodzonego (...) w (...)

syna M. i B. z domu K.

obwinionego o to, że:

w dniu 10 maja 2017 roku około godz. 18:55 przy ul. (...) w W. pojazdem marki F. o numerze rejestracyjnym (...) nie zastosował się do znaku B-36 „zakaz zatrzymywania”,

tj. za wykroczenie z art. 92§1 kw.

I. Obwinionego R. B. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu wnioskiem o ukaranie i za to na podstawie art. 92§1 kw w zw. z art. 24§1 i 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) złotych.

II. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 130 (sto trzydzieści) złotych tytułem kosztów sądowych, jak również zasądza od obwinionego na rzecz (...) W. kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków poniesionych w toku czynności wyjaśniających.

Sygn. akt V W 294/19

(poprzednia sygn. akt XI W 2582/18)

UZASADNIENIE

w zakresie rozstrzygnięcia o karze

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie V Wydział Karny Sekcja ds. wykroczeń z dnia 02 października 2019 roku R. B. został uznany za winnego tego, że w dniu 10 maja 2017 roku około godziny 18:55 przy ulicy (...) w W. pojazdem marki F. o numerze rejestracyjnym (...) nie zastosował się do znaku B-36 „zakaz zatrzymywania się” i za to na podstawie art. 92§1 kw w zw. z art. 24§1 i 3 kw wymierzono mu karę grzywny w wysokości 300 złotych oraz obciążono kosztami postępowania.

Obwiniony R. B. zaskarżył wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach (k. 135).

Czyn obwinionego w pełni wyczerpuje dyspozycję art. 92§1 kw, który to przepis penalizuje zachowanie polegające na niestosowaniu się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego. Przepis ten ma charakter formalny, więc nie wymaga skutku w postaci spowodowania jakiegokolwiek zagrożenia, chodzi natomiast o sam fakt niestosowania się do znaku drogowego. Znaki drogowe i sygnały drogowe oraz ich znaczenie określa Rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. z 2002 r., Nr 170, poz. 1393 ze zm.). W niniejszej sprawie wykroczenie popełnione przez obwinionego R. B. polegało na niestosowaniu się do znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się”. Zgodnie z §28 ust. 2 powyższego Rozporządzenia znak B-36 „zakaz zatrzymywania się” oznacza zakaz zatrzymania pojazdu w obszarze objętym znakiem.

Przy wymiarze kary sąd uwzględnił stopień społecznej szkodliwości czynu, który uznał za nieznaczny, miał także na uwadze cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do obwinionego. Sąd uwzględnił również stopień winy, pobudki działania, jak również właściwości, warunki osobiste i majątkowe sprawcy, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem wykroczenia i zachowanie się po jego popełnieniu. R. B. utrzymuje się z wynagrodzenia za pracę w wysokości (...)zł brutto miesięcznie, jest (...), ma na utrzymaniu (...)w wieku (...)lat, posiada majątek – współwłasność (...)oraz współwłasność (...), nie był karany za przestępstwa (k. 118), był karany za wykroczenia (k. 119). Mając zatem na uwadze charakter i okoliczności czynu, stopień naruszenia przepisów ruchu drogowego, jak również warunki osobiste sprawcy zdaniem sądu kara grzywny w wysokości 300 złotych orzeczona na podstawie art. 92§1 kw w zw. z art. 24§1 i 3 kw będzie odpowiednią sankcją karną za czyn przez obwinionego popełniony oraz sprawi, iż będzie on w przyszłości przestrzegał porządku prawnego i więcej wykroczeń nie popełni. Orzeczona kara będzie sprawiedliwa w odbiorze społecznym i odniesie pożądane skutki w zakresie prewencji ogólnej, a także spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma w stosunku do obwinionego osiągnąć. Podnieść należy, iż za wykroczenie przypisane obwinionemu możliwym jest wymierzenie kary nagany lub grzywny do 5000 zł, a zatem orzeczona kara grzywny nie jest surową – wymierzona została wręcz w dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

Celem wyjaśnienia podać należy, iż określając wymiar kary grzywny sąd kieruje się wyłącznie dyrektywami wskazanymi w art. 24 kodeksu wykroczeń oraz przepisem szczególnym wskazującym sankcję karną i jej granice. Straż Miejska (...) W. jako organ, który może nakładać grzywnę w drodze mandatu karnego, proceduje w oparciu o inne przepisy, których sąd nie stosuje, gdyż nie nakłada mandatów karnych, a wydaje wyroki. W toku czynności wyjaśniających Straż Miejska (...) W. nie nałożyła na obwinionego mandatu karnego, lecz skierowała wniosek o ukaranie do sądu – zgodnie ze swymi kompetencjami i uprawnieniami, zaś sąd sprawę rozpoznał i wydał wyrok. Sądowi nie było wiadomym z jakich powodów Straż Miejska (...) W. nie nałożyła na obwinionego mandatu karnego, pozostaje to bowiem poza kognicją sądu i nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 119§1 kpw i określono ich wysokość na kwotę 130 zł, zasądzając je od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa. Zryczałtowane wydatki w niniejszej sprawie zgodnie z §3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z dnia 29 grudnia 2017 r., poz. 2467) wyniosły bowiem 100 złotych, zaś opłata – na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 j.t. ze zmianami) – 30 złotych. Ponadto zgodnie z §2 w/w rozporządzenia zasądzono od obwinionego na rzecz (...) W. kwotę 20 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków poniesionych w toku czynności wyjaśniających.